

Un mar de quadribarrades va tornar a omplir els carrers de la ciutat de València per commemorar el 25 d'abril: 30.000 persones convocades per Acció Cultural del País Valencià hi van clamar per un canvi dràstic de direcció: pel reconeixement de drets, per la llibertat d'expressió, per la defensa de la llengua. Per dignitat.

I València va tornar a ser capital

La manifestació comença ballant. Literalment. La plaça de Sant Agustí, a València, es va omplint de mica en mica del so i del to multicolor que li atorguen periòdicament els milers de persones que s'hi apleguen, les pancartes, les banderes. I, de cop, es destaquen les dolçaines a ritme de dansada. És difícil que els peus no se n'hi vagin. De fet, se n'hi van: de primer són els de la gent acomboiada per la Societat Coral El Micalet, i arribada des de la Costera, l'Horta o la Vall d'Albaida ("Sóc de poble", llueix una de les balladores a la samarreta; "i del poble", s'hi podria molt ben afegir), però de seguida s'hi afegeixen ("Que podem?", "Es clar!") els d'un parell de xiques xativines i els de tants espontanis com reclama el batec que somou avui l'asfalt de la ciutat. Tonetxo Pardiñas, president de la centenària Societat, s'ho mira somrient.

És el 9 de maig, i potser els llocs recorden què hi passava, aquí mateix, uns quants segles enrere: perquè el 8 de maig del 1707 les tropes franco-espanyoles van prendre València: tot just quinze dies després de la fatídica batalla, per tant, també la ciutat del Túria començava a conèixer l'abast de la dita que des d'aleshores s'havia de fer famosa: "Quan el mal ve d'Almansa, a tots alcança". De vegades la memòria és més llarga que no sembla: passats exactament 302 anys de la trista data, el jovent de València

passeja pels carrers de la ciutat el retrat del Borbó Felip V cap per avall. I no ho fa, a més, amb vocació d'arqueologia. Ans al contrari.

"Junts podem!" El lema que enguany ha encapçalat la marxa ha tingut, en la imatge de la pancarta inicial, la seva declaració de principis. Perquè Acció Cultural del País Valencià (ACPV) havia cedit la convocatòria d'aquest 2009 a les diverses joventuts culturals, polítiques i sindicals, a les quals es va afegir també el Consell de la Joventut de la ciutat de València ("aquesta manifestació té molt de suport social, i hem pensat que és important de fer visible la suma", explica Víctor Garcia, que n'és el president), i són precisament els representants d'aquesta nova saba els qui obren pas, tot seguint l'espectacular *batucada* que no deixa, en tot el recorregut, de marcar el ritme a una marxa amb ganes d'ídem.

Tot seguint la percussió i emocionant-se, tal com explicitarà després José Manuel Sanz, de Joves d'Esquerra Unida, "és bonic caminar amb la gent que aplaudeix abans d'anar-se incorporant a la manifestació". És cert: el costum, establert sense que hi calguin consignes, converteix el tram de sortida, pel carrer de Sant Vicent, en un espectacle esborronador. "Avui demostrem que hi ha una joventut defensora de la cultura i la

El carrer de la Pau, mentre els manifestants

llengua", rebla Sanz. Ho destaca també Jacinta Rubio, de Joves d'Acció Cultural, sense deixar de caminar ni de fer ballar la pancarta al ritme dels timbals: "Les organitzacions juvenils han demostrat la seua generositat i han donat una lliçó. Podem estar units contra aquesta dictadura del PP que atempta contra els valors democràtics més elementals, que ataca l'ensenyament públic i la llibertat d'expressió i no aclareix les acusacions de corrupció." El manifest signat per les joventuts denunciava, de fet, fins a quin punt "la crisi econòmica global es veu agreujada en el nostre cas per la fallida del model de país que l'actual govern valencià ha imposat els darrers anys. La persecució de la llengua i cultura pròpies ha arribat al punt de provocar una con-

van entrant a la plaça de la Reina.

tínua regressió en l'ús social del català, i s'ha imposat en les institucions autonòmiques un autoritarisme polític amb profunds dèficits democràtics”.

Vicent Sánchez, secretari general del Bloc Jove, raona, en aquest sentit, que “la joventut valenciana ha pres consciència de la necessitat de canviar el model social cap a un que represente tothom i on no tinga cabuda la corrupció”. I Mireia Mollà, de Joves amb Iniciativa, explica que “venim a reivindicar la llibertat d'expressió, que és un dret pel qual van lluitar els nostres pares i avis i que nosaltres no permetrem que ens malmeten”. “I per defensar la nostra llengua, la de la terra, per sobre de tot”, destaca Lucia Sanchis, de Joves d'UGT, que ha deixat la pancarta una estona per atendre

la premsa, però que continua ballant. “És un no parar!”, comentarà una veu de ben a prop. “És també”, com destaca després Anna Peña, de JERP.V, “un primer punt de trobada per a continuar treballant per a la fonamental construcció d'un nou País Valencià, d'uns nous Països Catalans”. I és que el manifest que, al final de la marxa, van anar llegint per torns els representants de les organitzacions juvenils explica que, “junts”, i “des del respecte a la identitat de cada organització” es poden “paralitzar impositcions i fins i tot aconseguir avenços concrets en els nostres àmbits de treball”.

Cal destacar, diu Anna Laura Díaz, de la Intersindical Jove, “que haguem superat les diferències per unir-nos a favor de la llengua catalana al País Valencià”. I

també Salvador Costa, secretari general de Joves Socialistes del País Valencià, apunta que “És molt important que les forces d'esquerres remem en la mateixa direcció: per la llibertat d'expressió, contra la censura televisiva i el tancament dels repetidors de TV3...”. I és que, tal com assenyala Lluís Hurtado, del Bloc d'Estudiants Agermanats, “realment, jo mateix m'he sorprès de la quantitat de gent que hi ha: potser ha estat el fet que enguany tenim la convocatòria unànime de les associacions juvenils valencianes, o la combinació amb la qüestió de TV3”. I és cert que l'afer TV3 és present d'una manera transversal tot al llarg de la marxa: des de les samarretes amb disseny mariscalia que reclamen “televisió sense fronteres” fins al fragment del manifest

I, entre els assistents...

Hi havia milers de banderes, samarretes, adhesius i qualsevol suport imaginable per a expressar el ventall de reivindicacions que caben en aquesta diada. Després de les pancartes inicials, en seguien moltes més, que mirarem de resumir: la del BEA, reclamant reciprocitat i cultura; la de la candidatura Europa dels Pobles-Verds, amb Pura Peris, d'Els Verds del País Valencià; les d'ERPv, amb el president, Agustí Cerdà, i la portaveu del grup parlamentari d'ERC, Anna Simó, o el diputat Uriel Bertran, o el responsable de les JERC, Gerard Coca; la del PSAN, amb Josep Guia; la del Bloc Jaume I de l'Alcúdia, amb Paco Sanz, de Xúquer Viu; la vella i bella (i mítica) de Salvem el Cabanyal; la poètica de Ca Revolta ("Molta roba i poc sabó"); la de la Intersindical Valenciana, amb Vicent Esteve; la d'EUPV, amb Marga Sanz i Glòria Marcos; la d'Iniciativa pel Poble Valencià, amb Pasqual Mollà, Mònica Oltra i Josep Altaió, d'ICV; la de la plataforma Benicarló en Valencià; la del Bloc Jove ("Visca la terra!"); o la de Maulets i CAJEI ("Les joves organitzem la resposta").

1. La capçalera de la manifestació, amb els representants de les organitzacions juvenils (Joves d'Acció, Consell de la Joventut de València, Joves Socialistes del País Valencià, Bloc Jove, Joves d'Esquerra Unida, JERPv, Joves amb Iniciativa, Joves de CCOO, Joves d'UGT, Intersindical Jove, BEA i Joves de Ca Revolta) enfila el carrer de Sant Vicent. **2.** La segona pancarta, la d'ACPv: d'esquerra a dreta, Antoni Pérez Gil, Vicent Martínez Sancho, Carles Solà, Juli Peretó, Eliseu Climent, Jordi Bosch (de la junta directiva d'Òmnium Cultural), Isidre Crespo, Claudi Arenas, Gabriel Sendra, Joan Beneyto, Mercè Teodoro, Anna Oliver i Enric Solà. **3.** Batuquem, d'Ontinyent, va afegir ritme a la marxa. **4.** A la pancarta de Joves d'Acció, els retrats de Francisco Camps i Alfonso Rus, el president de la Diputació de València, que recentment ha insultat el professorat valencià (a la imatge no es veu, però hi és), fan companyia, cap per avall, a Felip V. **5 i 6.** Dues imatges del final de la marxa: a l'esquerra, la plaça de la Reina i a la dreta, la marea de manifestants que hi continua arribant. **7.** Els adhesius amb la imatge de la samarreta que va voler lluir a les Corts la portaveu del Compromís, Mònica Oltra, van tenir molt d'èxit.

que anuncia la decisió de “col·laborar en la campanya de la iniciativa legislativa popular” que “començarà ben aviat, amb l'objectiu d'aconseguir la plena legalització de TV3 al País Valencià”. Lluïsa Cifre, en representació dels Joves de Ca Revolta, s'afegeix a la reivindicació i hi afegeix que aquest és un dels motius que han aconseguit l'“èxit d'assistència” i la visualització “que el país és viu i que hi ha força i gent jove espantant”, però que “en realitat demanem més: un país normal”.

“Gràcies!”. “Gràcies per ser tants! Gràcies per fer de València capital del País Valencià i dels Països Catalans!” Des del micròfon instal·lat a la confluència del carrer de la Pau amb la plaça de la Reina, es va donant la benvinguda a la riuada de gent que ja ha completat el recorregut de la manifestació. Hi arriben famílies senceres i grups d'amics i molt de jovent i... és un trombó? Sí: un trombó i dolçaines i tabals i dimonis i tantíssima gent com se saluda i es va col·locant per deixar lloc als qui encara han d'arribar i per sentir, acte seguit, aquesta lectura del manifest a moltes veus que vol ser més que un acte simbòlic.

Abans de començar el parlament, a més, s'envia, “de València a Palma, una abraçada als companys de l'Obra Cultural Balear, que avui també s'apleguen per la llengua i la cultura”, i se saluda especialment els representants d'Òmnium Cultural “que s'han manifestat amb nosaltres”. Els aplaudiments són generals. I ho seran també després, a mesura que el micròfon passi de mà en mà per repartir joc i paràgrafs. “És

necessari que les forces de progrés i país impulsem marcs unitaris de col·laboració i treball”, diuen, i també, finalment, “*Junts podem* és una afirmació de confiança en el futur.” Que la situació no és fàcil, ho sap tothom. Que, tanmateix, hi ha perspectives obertes, i ganes, i impulsos renovats, cal repetir-ho de tant en tant: “És que, a voltes, no ens adonem de què tenim”, comenta un home de mitjana edat. I els interlocutors hi assenteixen.

La manifestació es clou amb la Muixeranga, solemne i aplaudida. Però és que després no sembla que la gent se'n vulgui acabar d'anar. I dolçaines i tabals enfilen “El cant dels maulets” i la gent el canta i, qui ho vol, fins i tot el balla. “A Barcelona hi trobo a faltar aquesta música”, diu Núria Casellas a Maria Magem: totes dues són d'Òmnium Cultural, han vingut amb el tren Jaume I i es declaren rendides a l'expressivitat que defineix les manifestacions al sud. Com si les haguessin sentides, ara la gent que continua aplegada al voltant dels dolçainers n'enfila una altra: “Que volem estar ací, i ací estarem...!”. Queda dit. I cantat.

Núria Cadenes

